

[A. C. Normann.]

for, at det ikke lod sig gøre, og en 80 km grænse nu vil snarere hale den faktiske gennemsnitshastighed lidt opad i stedet for nedad. Men lokalt kan en vis kontrol gennemføres, og mit parti vil gerne være med til, at en lokal hastighedsbegrænsning i højere grad end hidtil gennemføres ved skiltning på farlige og tæt bebyggede steder, især på veje, der ikke er udlagt som hovedveje — og her kan jeg iøvrigt for min part give tilslutning til den tanke, som det ærede medlem hr. Stæhr Johansen fremsatte, at man måske skulle udvide hovedvejsnettet en del. Jeg vil gerne som eksempel på den lokale begrænsning af hastigheden nævne strækningen fra Klampenborg til Rungsted, hvis utallige private veje, stier og udkørsler bardus udmunder uden fjerneste udsynsmuligheder i den svingende og bakkede strandvej. De, der ikke synes om denne ordening og gerne vil køre hurtigt til Helsingør, må så vælge hovedvejen længere inde i landet.

Og så bør vistnok det syn fæstnes i befolkningen, at hovedvejene er, akkurat ligesom jernbanen, farlige striber i landskabet, der ikke må passeres uden den største agtpågivenhed. Endnu leger børn på livsfarlige veje, der passeres af hundreder af køretøjer i timen, medens forældrene aldrig ville lade dem lege på en jernbane, selv hvor tog kun passerer med timers mellemrum.

Der er jo det særlige ved ulykker, som rammer børn, at disse, altså børnene, er uansvarlige, medens fejlen kan ligge både hos forældre og hos trafikanter, hos forældrene i kraft af deres ringeagt overfor den opgave, de har med hensyn til at beskytte deres børn, i kraft af manglende forståelse af den fare, der er ved at sende deres børn ned på gaden, og hos trafikanterne ved den altfor store letsindighed, hvor børn træffes på veje og gader. Derfor kan det slås fast, at det er altid vor — de voksne — skyld på den ene eller på den anden måde, når et barn dræbes eller lemlæstes, og her tror jeg, at loven måske er for skånsom overfor de forældre, der lader deres børn lege på befærdede trafikårer. Jeg tror derimod, at den tanke, den højtærede justitsminister nu har ført frem i lovforslaget om specielle legegader, er et udmærket fremskridt.

Principielt deler jeg ministerens betænkkelighed ved fuldt stop ved indkørsel på mere befærdet vej. Årsagen er den psykologiske, at fuldt stop på steder, hvor der er god udsigt til begge sider, f. eks. i Jyllands flade og tyndt befærdede egne, ikke kan ses i den enkelte situation og af den enkelte færdselist at være nødvendig, derfor ofte vil blive ignoreret som en absurditet og derigennem bidrage til at forringe den almindelige lovrespekt. Men det radikale venstre ønsker fuldt stop overalt, hvor der mangler udsyn; der skal blot være stopskilte alle sådanne steder, så at ingen uklarhed bagefter kan bruges som undskyldning.

Hvad angår det store og meget omdiskuterede problem: spiritusbilister og spiritustrafikanter, tror jeg, det er et folkekrav, at disse ikke længere tåles i trafikken. De farligste, i alt fald for sig selv farligste, er måske spritcyklisterne. Jeg tror dog, det er rigtigst, at forslaget ikke bygger på blodpromillen som absolut domsbasis, for der er tilsyneladende stor forskel på promillens individuelle virkning og en betydelig usikkerhed i målingen af den. Derfor er det sikkert rigtigt at lade den indgå blot som et led i bevismaterialet, indtil disse spørgsmål er noget mere afklarede.

Jeg for min del kunne ønske bestemmelserne på det område hævdet meget strengt, men jeg har lyst at føje til, at navnene på de motorførere eller andre trafikanter, som indstævnes for færdsel i spirituspåvirket tilstand, ikke, som det nu ofte hænder, bør komme offentligt frem, før de pågældende har fået deres dom. Her bør pressen vise tilbageholdenhed. Har pressen ved manglende resignation plettet et uskyldigt menneske, kan den ikke senere tvætte ham ren igen ved en meddelelse om, at han er blevet frifundet ved domstolene.

Endelig har jeg med hensyn til forsikringsproblemerne lyst til at bringe den principielle opfattelse frem til debat ved denne lejlighed, at man af moralske grunde — kan jeg godt sige — skal gøre en vis selvrisko obligatorisk både ved ansvars- og kaskoforsikring. Det er principielt forkert, at man kan tegne en forsikring, der sætter forsikringstageren i stand til at molestere køretøjer eller faste genstande i færdselsnettet ganske gratis for ham selv, og det vil give større ansvarlighed i færdslen, at en-